

»Alarm« v Starem Vodmatu

»Močan potres je 15. junija letos ob 15.30 poškodoval šolo za medicinske sestre, smer babice, v Šlajmerjevi ulici 3a. Šola je zgrajena iz lesenih elementov, zato je nevarnost, da izbruhne požar.«

To sporočilo je spravilo v akcijo vse enote civilne zaštite krajevne skupnosti, OZD Pletenina, Kliničnega centra, Šolo za medicinske sestre-babice, VVZ Stari Vodmat in hišno civilno zaščito iz Sketove 6 ter ostale hišne civilne zaštite iz KS Stari Vodmat. Vse te enote so namreč sodelovale v združeni vaji civilne zaštite, s katero so hoteli ugotoviti stopnjo njihove pripravljenosti v situaciji, ki je ponazarjala dejansko potrebno stanje. V tej krajevni skupnosti to ni bila prva akcija te vrste. Organizirana je bila na podlagi združene seje štaba civilne zaštite v krajevnih skupnostih in organizacijah združenega dela v čast kongresov zveze komunistov in dneva civilne zaštite Jugoslavije.

V babiški šoli so tri ekipe prve medicinske pomoči, sestavljene iz dijakin, nudile

varnost požara, zato posreduje ekipa požarne varnosti Stari Vodmat.

Tudi otroškemu vrtcu v Bolgarski ulici potres ni prizanesel. Skupaj z ekipo civilne zaštite iz samega vrtca rešujejo in mirijo otroke ter jim nudijo prvo pomoč pa še ena reševalna ekipa krajevne skupnosti in tri ekipe prve medicinske pomoči. Taborniki Zmajevega odreda pa so na zelenici pred vrtcem postavili dva šotora, kamor so evakuirali otroke. Pri vrtcu in v Sketovi ulici delujeta tudi dve ekipi za socialno delo, ki imata nalogo pomirjevalno vplivati na ponesrečence in odstraniti morebitne paničarje. Požar v vrtcu gasi ženska ekipa Pletenine. Požar je izbruhnil tudi na šoli osnovni Dr. Jožeta Potrča in gasijo ga vse tri požarne ekipe.

Ob 16.55 je vaja končana. Vsi štabi civilne zaštite, enote

Nudjenje prve medicinske pomoči v Vzgojno-varstvenem zavodu Stari Vodmat v Bolgarski ulici.

Akcija je bila odlično zasnovana in temeljito pripravljena, tako da je resnično nazorno prikazala občanom organiziranost in učinkovitost civilne zaštite v primeru potresa.

SODELUJOČI SO POVEDALI:

NADA HRIBAR, drugi letnik babiške šole: »Že lani sem kot predstavnica naše šole tekmovala v nujenju prve pomoči, zato sem tudi pri tej vaji dodeljena v ekipo za pomoč ranjenim in poškodovanim. Takšna vaja se mi zdi še kako koristna, saj se iz nje naučimo več kot iz drugih ur predavanj.«

JUSTI KAVŠEK, ravnateljica VVZ Stari Vodmat: »V podobnih vajah je naš zavod že trikrat sodeloval, saj bi bilo reševanje otrok v elementarnih nesrečah in vojni še bolj zahtevno kot reševanje odraslih. Otroci se od strahu skrijejo ali pa jih prevzame panika, zato moramo biti mi, njihovi vzgojitelji, posebno dobro pripravljeni. Vsaki podobni vaji se bomo vedno radi odzvali.«

MILICA SKVARČA, narodna zaščita: »Kot poverjenica civilne zaštite sodelujem pri vseh naših akcijah, obiskovala pa sem tudi poseben tečaj. Na njem smo zvedeli veliko koristnega in potrebnega, še več pa je vredna takale vaja v živo.«

MARIJA BALOH, vodja ekipe za nudenje prve pomoči: »Kot druge tovarišice v ekipi sem tudi jaz naredila poseben tečaj pri delavski univerzi, na vajah v naši krajevni

skupnosti pa vedno z veseljem sodelujem in tako preverjam pridobljeno znanje in spretnosti.«

MARJAN BOKAL, vodja reševalne ekipe: »Zadovoljen sem z današnjo vajo, ki ni bila prva in tudi ne bo zadnja, moti me le to, da je ne vzamejo vsi enako resno. Vendar pa menim, da se ni bati, če bi šlo zares in bi se morali boriti za človeška življenja.«

STANE MAJČEN, vodja štaba za splošni ljudski odpor: »Za to vajo smo se odločili, da bi z njo prikazali sestavo enot civilne zaštite, njihovo mobilnost, strokovno usposobljenost članov in funkcionalnost opreme, ki jo imajo organizacije združene- ga dela in štab za civilno zaščito KS Stari Vodmat. Končna ocena je dobra, vendar pa nas to ne bo uspavalo. Še naprej si bomo prizadevali, da bo na razpolago vsa potrebna oprema, skrbeli pa bomo tudi za strokovno usposabljanje občanov. Prav te dni je recimo spet trinajst deklet in žena iz naše krajevne skupnosti uspešno končalo tečaje nudenja prve pomoči.«

fotografije: Marjan Garbajš Olga Mežan

V vodmatski krajevni skupnosti ni tako visokega poslopja, da ne bi mogli reševati s spustnico (reševanje z desetega nadstropja stolpnice v Sketovi 6). Prednost sodobne »drče« je v tem, da je zaprta in to na več zadrž.

pomoč »ponesrečenim« dijakinjam. Stiri reševalne ekipe pa so reševale dijakinje iz zasu- te učilnice v prvem nadstropju. Moška požarna ekipa v tej zgradbi tudi omeji in pogasi požar.

Potres je poškodoval stolp- nico na Sketovi 6. Ker je vhod zasut, rešujeta stanovalce s 35 metrov dolgo spustnico reševalni ekipi Kliničnega centra in krajevne skupnosti. Tri ekipe prve medicinske pomoči pa nudijo ponesrečencem prvo pomoč. Tudi tukaj je ne-

za reševanje, za prvo medicinsko pomoč, enote za red in varnost, enote narodne zaštite, enote za socialno delo ter enote hišne civilne zaštite so se zbrale na športnem igrišču šole Dr. Jožeta Potrča in analizirajo potek vaje. Izkazalo se je, da je bilo vseh 208 udeležencev vaje dobro pripravljenih in da so ukrepali tako, kot je potrebno. Edini spodrsrlaj se je zgodil moški požarni ekipi Pletenine, ki ni imela ustreznih nastavkov za hidrante na tem področju.

Noč na Ljubljani

Na predvečer dneva borca bo v Centru ob Ljubljani nadvse slovesno. K takšnemu vzdušju bodo pripomogli predvsem povorka čolnov, godbe na pihala, ob 19. uri bodo spustili tristo golobov, nato pa se bodo začele prireditve. Organizatorji pričakujejo, da bo Noč na Ljubljani pritegnila veliko število Ljubljančanov in gostov našega mesta, prireditev pa naj bi postala tradicionalna.

Ne pozabimo partizanskih krajev

Ni bilo prvič, da je krajevna organizacija ZB NOV »24. talcev« s Poljan v Ljubljani organizirala za člane organizacije kakšen izlet.

Izlet, pravzaprav spomladanski izlet v partizanske kraje, je bil določen za 10. junij. Nič kaj obetavna vremenska napoved pa ni zadržala doma članov krajevne organizacije ZB NOV, ki so se namenili obiskati prelepe kraje med dolenskimimi griči, kraje, kjer so se začeli že prvi boji med maloštevilnimi partizanskimi enotami in okupatorjevimi hordami, pa pozneje z domačimi izdajalci kmalu po začetku okupacije, saj segajo prvi začetki že tja v leto 1942. Tako so jih člani, med katerimi je bilo največ bivših borcev, med njimi so bili celo ne-

kateri, ki so se že 1942. leta, seveda pa tudi pozneje, udeleževali bojev v krajih, tokrat znova obiskali. Pot je najprej vodila na grad Lisično pri Škofljici, nato na Muljavo, kjer je spomenik v spomin borcem II. grupe odredov, ki je zdaj priznana kot prva partizanska brigada; prav tu so si izletniki ogledali tudi Jurčičevo rojstno hišo – seveda bi bilo brez pomena, če ne bi videli še Krjavljevega »vikenda« – potem pa so se odpravili v Žužemberk.

Pravzaprav šele po obisku Žužemberka so se »izletniki«, člani ZB NOV s Poljan, temeljito »zagreli« in »razgreli«. Že v obeh avtobusih, ki sta na pot popeljala kar 90 članov, so začeli razpravljati, kaj, kje in kako je bilo, katere brigade, kateri bataljoni, čete in vodi so sodelovali v posameznih akcijah. Kje so presenetili Ita-

lijane, pa domače belogardiste ali »plave«, kako so prenašali ranjence, kako so obšli kakšen kraj, da so se izognili sovražniku in mu nato zadali nov udarec. Pa še in še...

»Ja, kaj še nismo v Rogu,« se je z zadnjih sedežev avtobusa oglasil starejši tovariš, nekdanji sam borec, toda ne v teh krajih. »No, no, le še malo potrpi, še preveč se ga boš nagrizel,« mu je nekdo odgovoril na pol v šali na pol zares.

Da je bilo med vojno v teh krajih zares vroče, vemo že iz knjig, iz napisanega gradiva. Vseeno pa je bilo veliko bolj zanimivo slišati to iz pripovedovanj očitidcev, kaj se je to dogajalo, kako in kdaj so bile postavljene prve bārake, ki so bile namenjene za preživljanje in delo naših tovarišev iz glavnega štaba slovenskega partizanstva, članom komisij in odborov pri glavnem štabu.